

CHƯƠNG 23

Ngũ Hành Kỳ Trận

Lại đấu thêm hơn ba mươi hiệp. Hạ Hầu Cương đã thấy bất ổn, toàn thân giá lạnh, tứ chi giảm hẳn độ linh hoạt, thậm chí kinh hãi, nếu trong vòng mười chiêu nữa không thủ thắng, thì chẳng những thanh danh mất hết, mà còn có khả năng bị đả thương, liền sử chiêu «Lưu tinh cản nguyệt», đoản kiếm trong tay như một giải cầu vòng màu trắng bạc chém vút tới.

Một tiếng rú chói tai, máu vọt tung tóe lên mặt chàng. Hắc y quái nhân vụt đi như bị cuồng phong cuốn bay, để lại trên lớp cỏ dại hai ngón tay dài ngoằng.

Hứa Sĩ Công chạy lại, nói:

—Hạ Hầu đệ đã chém đứt hai ngón tay của hắn...

Bổng lão phát giác sắc mặt chàng xanh nhợt, thần thái bất ổn, vội hỏi:

—Hiền đệ làm sao vậy ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Đệ thấy ớn lạnh.

Hứa Sĩ Công cả kinh thất sắc, nói:

—Hiền đệ bị trúng «Âm Phong Chưởng» chẳng ?

Hạ Hầu Cương gượng trấn tĩnh, đáp:

—Không cần vội.

Lúc này Lãnh Như Băng cũng chạy tới, đặt tay lên lưng Hạ Hầu Cương, nói:

—Để tiểu đệ trợ lực cho huynh, huynh hãy mau vận khí điều tức.

Hạ Hầu Cương hít một hơi, đáp:

—Đa tạ Lãnh huynh...

Lời chưa dứt, đã cảm thấy nhiệt lực từ bàn tay Lãnh Như Băng truyền sang thân thể mình, vội định thần vận khí tiếp lực. Nội công của Hạ Hầu Cương thâm hậu, cơ thể tráng kiện, lại được Lãnh Như Băng trợ lực, quả nhiên đã khu trừ được không ít hàn khí. Chừng sau một tuần trà, Hạ Hầu Cương bỗng thẳng người lên, tách khỏi bàn tay của Lãnh Như Băng, nói:

—Đa tạ Lãnh huynh.

Lãnh Như Băng mỉm cười:

—Có gì đâu, huynh đã dễ chịu chưa ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Dễ chịu hơn nhiều rồi, chúng ta không nên chậm trễ, phải tiến vào trong kia ngay, xem Bạch cô nương thế nào.

Lãnh Như Băng nói:

—Để tiểu đệ dẫn đường.

Hứa Sĩ Công, Hạ Hầu Cương đều đã động thủ với địch nhân, riêng Lãnh Như Băng thì chưa, nên chàng ngưng thần sẵn sàng.

Hạ Hầu Cương nói:

—Rút kiếm ra đi, chưởng chỉ của bọn chúng đều đã luyện công phu ngoại môn, nếu ta không dùng binh khí thì rất nguy hiểm.

Lãnh Như Băng thấy Hạ Hầu Cương quan tâm như vậy, không nỡ phụ hảo ý, bèn rút kiếm cầm sẵn nơi tay.

Hạ Hầu Cương nói tiếp:

—Lãnh huynh hãy lưu ý, khi chúng phát chưởng, có một luồng khí âm hàn lạnh thấu xương xông tới, đó là độc công tà môn. Điều đó vốn không kỳ quái, nhưng nếu giao đấu lâu sợ vô cùng bất lợi. Do đó, nếu đã xuất thủ, nên dùng toàn lực thủ thắng. Kinh nghiệm của đệ là trong mười chiêu đầu chúng chưa kịp tập trung kinh lực âm hàn, tốt nhất là ta nên đả thương chúng càng sớm càng tốt.

Lãnh Như Băng đáp:

—Đa tạ huynh chỉ điểm.

Nào ngờ họ không tái ngộ địch nhân cản đường cho đến lúc vào thẳng tới thạch thất.

Hứa Sĩ Công nhìn quanh tứ phía vẫn không thấy bóng một hắc y nhân, ngạc nhiên nói:

—Kỳ quái ! Chúng kéo cả đoàn tới đây mà không bày trận thế, đã bỏ đi rồi sao ?

Lãnh Như Băng nói:

—Chúng ta hãy vào xem Bạch cô nương thế nào đã.

Ba người bước vào thạch thất, chỉ thấy trống không, ba thiếu nữ đã biến đi đâu cả.

Hứa Sĩ Công giậm chân:

—Hổng to rồi ! Chắc họ đã bị bọn hắc y nhân bắt đi rồi.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi, nói:

—Bạch cô nương hành sự rất thận trọng, đã có ý đề phòng, há lại chịu chết. Có lẽ ba cô nương ấy đã lánh đi rồi.

Bỗng có thanh âm thiếu nữ vang tới:

—Lãnh công tử ! Lãnh công tử !

Ngoảnh lại, thấy Tố Mai cầm ngang trường kiếm chạy tới. Hứa Sĩ Công hỏi luôn:

—Bạch cô nương bình an chứ ?

Tố Mai đáp:

—Bẩm, hoàn toàn bình an !

Hứa Sĩ Công thở phào nhẹ nhõm:

—Lão phu cứ tưởng các vị bị bắt rồi.

Tố Mai cười:

—Lão tiên bối tưởng không sai, chúng tiểu nữ đều bị bắt đi.

Hứa Sĩ Công biết Tố Mai hiểu sai ý của lão, nhưng không muốn giải thích với nàng.

Tố Mai nhìn Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương, cười nói:

—Lãnh công tử, tiểu thư thỉnh công tử tới chỗ ở mới của tiểu thư.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

—Chỗ ở mới ?

Tố Mai cười:

—Thì ở trong «Ngũ hành kỳ trận» ấy !

Lãnh Như Băng mỉm cười:

—Ồ, tại hạ quên mất...

Tố Mai tiếp:

—Cái con a đầu Hoàng Cúc sau khi đuổi hai vị, thì tiểu thư tỉnh lại, lập tức ra lệnh di chuyển vào «Ngũ hành kỳ trận» kéo trễ. Chúng tiểu nữ vừa vào trận xong, quả nhiên có rất nhiều hắc y nhân tới.

Hứa Sĩ Công vội hỏi:

—Thế bọn chúng đâu ?

Tố Mai đáp:

—Mọi thứ đều đúng như dự liệu của tiểu thư. Bọn hắc y nhân mang nhiều cọc gỗ trắng tới, cũng bố trí «Ngũ hành kỳ trận» ở Liệt Phụ Chung. Họ giở bản đồ ra, loay hoay đến cả nửa ngày mới cắm được một cây cọc. Mới cắm được vài cây cọc, bỗng nghe có tiếng rú thê thảm vắng tới, thế là cả bọn nhảy lên ngựa phóng đi như bị ma đuổi.

Hứa Sĩ Công trầm nghĩ kỳ trận với mấy cây cọc, cảnh cây làm sao lại có thể ngăn nổi bọn hắc y nhân phát hiện, bèn hỏi:

—Ba vị ở trong kỳ trận không bị bọn hắc y nhân phát hiện ư ?

Tố Mai nói:

—Chúng tiểu nữ nằm trong bụi cỏ rậm và cao, dĩ nhiên bọn họ không nhìn thấy.

Lãnh Như Băng nhớ địa thế mà bạch y nữ bày kỳ trận đúng là nơi cỏ rậm và cao nhất, nếu ẩn trong đó, địch không để ý sẽ khó phát hiện, vậy mà kỳ trận vẫn nằm ở gần trung tâm khu vực Liệt Phụ Chung.

Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương theo Tố Mai vòng ra phía sau tòa nhà mồ đồ sộ, đi một lát đã thấy Hoàng Cúc đứng chờ, cúi mình nói:

—Tiểu thư thỉnh Lãnh công tử nhập trận.

Sau khi né người cho Lãnh Như Băng bước qua, Tố Mai liền ngăn Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương lại.

Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương thối lui vài thước, lão Hứa nói nhỏ:

—Bạch cô nương là một nhân vật hết sức thần kỳ, lão huynh sống gần này tuổi đời mà chưa hề nghe thấy một người thứ hai kỳ quái như vậy.

Hạ Hầu Cương hỏi:

—Kỳ quái như thế nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

—Nàng thuộc lâu các loại võ công tối kỳ ảo trong thiên hạ, trong khi chính bản thân nàng trối gà không chặt.

Hạ Hầu Cương nói:

—Kể cũng kỳ quái, nhưng chưa thể bảo là thần kỳ. Nếu cốt cách không cho phép luyện võ, nhưng thông minh có trí nhớ tốt, phối hợp với cơ duyên, thì có thể nhớ được bí lục võ công, hoặc tình cờ nghe người khác đàm luận về võ công mà nhớ. Điều đó đâu phải là thần kỳ.

Hứa Sĩ Công cười:

—Nhưng còn điểm này nữa, thân thể hư nhược, làm việc mệt mỏi một chút đã ngất xỉu, nhưng nàng có thể dùng kim châm cắm vào huyết đạo, thì lập tức tỉnh thần phấn chấn, gò má ửng hồng, sức lực dồi dào, trí tuệ minh mẫn dị thường.

Hạ Hầu Cương nói:

—Có thể nàng có học vấn cao về y đạo, tiểu đệ không hiểu y lý, chẳng dám vọng luận.

Hứa Sĩ Công nói:

—Thân thể hư nhược mà liệu sự như thần, thì giải thích thế nào đây ?

Hạ Hầu Cương trầm ngâm, đáp:

—Tiểu đệ chưa gặp Bạch cô nương ấy, nhưng nghe Hứa huynh nói, thì Bạch cô nương quả là một nhân tài đại trí đại huệ, nàng tự tin vào trí huệ của mình, nên tuy không biết võ công, khi lâm sự vẫn bình tĩnh và sáng suốt...

Chàng ngẩng mặt lên, ngưng mục trầm tư một lát, nói tiếp:

—Phàm những ai có trí huệ siêu việt, nhưng coi nhẹ sinh tử; đều có thể trở thành bậc đại trí, đại dũng.

Hứa Sĩ Công nói:

—Cao luận, cao luận, lão hủ này nghe hiền đệ luận mà như được mở mang thêm một bậc kiến văn. Thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một lớp tân nhân vượt cựu nhân. Hiền đệ và Lãnh đệ quả là hai vị thiếu niên anh hùng, khiến lão hủ này vừa mừng vừa thẹn.

Hạ Hầu Cương mỉm cười:

—Tiểu đệ chẳng qua thuận miệng loạn ngôn vài câu, đâu dám khoa trương trước Hứa huynh. Sao bằng được Lãnh huynh đệ...

Hứa Sĩ Công hỏi:

—Lãnh đệ thì thế nào ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Lãnh huynh đệ khí độ hiên ngang, tướng mạo phi thường nếu theo nghiệp văn có thể đến chức công hầu, theo nghiệp võ sẽ thành nhất đại cao thủ, những mong suốt lộ trình sẽ được Hứa huynh hiệp trợ. Ôi, tiếc rằng tiểu đệ còn phụng dưỡng phụ mẫu, không thể bồi tiếp chàng, để giúp chàng sáng lập huấn nghiệp.

Hứa Sĩ Công nói:

—Hiên đệ có tinh thông khoa nhân tướng học ư ?

Hạ Hầu Cương nói:

—Gia mẫu tinh thông khoa đó, tiểu đệ bất quá biết võ vẽ đôi chút, không thể gọi là tinh thông.

Ngừng một lát chàng lại tiếp:

—Trong nội tâm Lãnh huynh đệ tựa hồ có tâm sự khó giải bày, khiến chàng luôn luôn sầu tư, nếu chàng có hùng tâm, muốn giành địa vị nhất đại tông sư trong võ lâm, ắt trước tiên phải giải trừ mối ưu sầu lắng đọng trong tâm tư. Điều này những mong Hứa huynh tùy thời tương trợ, nếu khi nào cần tới tiểu đệ, chỉ cần phi báo một tiếng, tiểu đệ sẽ lập tức đem toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Lục Tinh Đường tới đợi lệnh.

Hứa Sĩ Công nói:

—Xưa nay anh hùng đồng thanh tương ứng, thịnh tình của hiên đệ với Lãnh đệ thật là...

Bổng nghe Tố Mai gọi:

—Tiểu thư thỉnh nhị vị nhập trận.

Hứa Sĩ Công cười ha hả:

—Hiên đệ, nữ oa nhi kia nói năng vô lễ, hiên đệ đừng để tâm.

Bổng lão Hứa hạ giọng nói nhỏ:

—Nhưng đối với Lãnh huynh đệ của chúng ta thì lại rất lễ nghĩa.

Hạ Hầu Cương mỉm cười im lặng. Hoàng Cúc nói:

—Thỉnh nhị vị đi theo sau tiểu nữ nhập trận, nếu đi sai phương hướng sẽ rất phiền phức.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm: “Vài mớ cành cây, cọc gỗ có gì mà ngăn được ai ?” Nghĩ vậy nhưng lão cũng lặng lẽ theo sau Hoàng Cúc.

Chỉ thấy Hoàng Cúc cứ đi lắt léo, rõ ràng tưởng đến một vị trí, lại vòng vèo, hết hướng đông lại quẹo hướng tây. Đến giữa kỳ trận, thấy trên cỏ rậm trải một tấm chăn màu hồng, bạch y nữ ngồi tĩnh tọa trên chăn, Lãnh Như Băng ngồi cách nàng hai thước.

Hạ Hầu Cương ngắm bạch y nữ, thấy nàng là một giai nhân tuyệt sắc, ngoại trừ sự hư nhược, không có điểm gì khiếm khuyết. Bạch y nữ mỉm cười, nói:

—Thỉnh nhị vị an tọa !

Khi hai người đã ngồi xuống, nàng tiếp:

—Mấy kẻ kia bị ba vị đuổi khỏi Liệt Phụ Chủng, quyết không cam chịu. Chúng chắc chắn sẽ trở lại đây. Lúc này không nên xung đột trực diện. Thỉnh ba vị tạm thời né tránh...

Nàng quay nhìn Hạ Hầu Cương, hỏi:

—Công tử thụ thương thì phải ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Mới rồi, trong khi động thủ với cường địch, bị một loại chưởng phong ngoại môn của chúng đả thương, nhưng hiện tại tự cảm thấy không sao !

Bạch y nữ lắc đầu:

—Chất độc âm hàn bị công tử dùng nội công để kháng tạm thời chưa phát tác, nhưng đã thấm vào cơ thể, nếu tái giao chiến hoặc sẽ thành bệnh, hoặc xâm nhập nội tạng nguy hiểm lắm.

Hạ Hầu Cương nói:

—Cô nương cao kiến, tại hạ biết chất hàn độc trong người vẫn chưa được tiêu trừ hết.

Bạch y nữ nói:

—Nếu công tử tín nhiệm tiểu nữ, tiểu nữ sẽ dùng phép châm cứu để trừ hết khí hàn độc khỏi cơ thể.

Hạ Hầu Cương vốn muốn về ngay Từ Châu nhờ phụ thân dùng nội công trừ độc, nhưng trước thịnh tình trị thương của Bạch y nữ thì không tiện cự tuyệt, bèn mỉm cười đáp:

—Thỉnh cô nương xuất thủ.

Bạch y nữ thông thả lấy ba cây kim châm, cười nói:

—Không đau chút nào đâu, công tử chớ lo.

Câu này được nàng nói với giọng hồn nhiên chân tình.

Hạ Hầu Cương đáp:

—Dù có chặt một cánh tay, tại hạ tự tin vẫn chịu đựng được !

Bạch y nữ cắm kim châm vào ba huyệt «Thiên phủ», «Bạch hiệp», «Xích trạch» trên tay tả của chàng, nói:

—Công tử dường như tinh thông y lý, nên đã hoàn toàn bức dẫn khí âm hàn ngấm vào cơ thể tập trung ở «Thủ thái hiểm phế kinh», do đó việc trị thương trở nên dễ dàng.

Hạ Hầu Cương đáp:

—Chỉ biết võ vẽ một chút, mong cô nương đừng cười.

Bạch y nữ nói:

—Công tử hãy tĩnh tọa một lát...

Đoạn quay nhìn Hứa Sĩ Công, nói:

—Từ giờ đến chính Ngọ ngày mai, các vị không nên rời khỏi kỳ trận... Chỉ một chút nữa thôi, bên ngoài kỳ trận sẽ có rất nhiều người kéo đến, các vị đừng kinh động, cứ việc ẩn trong cỏ mà nghỉ ngơi, rất có thể còn nghe được đôi chút sự tình qua lời trò chuyện của bọn họ.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm: “Lúc này đi khỏi đây, ngày mai phải trở lại, chi bằng ở luôn đây cho tiện.” Bèn đáp:

—Được, cứ như vậy mà làm.

Bỗng có tiếng Hoàng Cúc đang thủ ở trận môn nói vọng vào:

—Chúng kéo tới rồi. Các vị mau ẩn thân !

Hạ Hầu Cương bỗng nói:

—Tại hạ phải về thành Từ Châu, chỉ e không thể theo lệnh cô nương.

Bạch y nữ hỏi:

—Vì sao ? Công tử nhất định muốn về thành Từ Châu ư ?

Hạ Hầu Cương đáp:

—Vì gia phụ đang ở đó. Dù ra khỏi kỳ trận có phải bỏ mạng, cũng đành mạo hiểm.

Bạch y nữ mỉm cười:

—Tiểu nữ thấy không cần làm như vậy.

Hạ Hầu Cương ngạc nhiên:

—Cô nương nói như vậy là sao ?

Bạch y nữ đáp:

—Lệnh tôn nếu lo cho sự an nguy của công tử ắt sẽ tìm đến Liệt Phụ Chung, chúng ta cứ ở đây đón lệnh tôn, rước nhập trận là xong.

Hạ Hầu Cương hỏi:

—Nếu gia phụ không tới ?

Bạch y nữ đáp:

—Nếu lệnh tôn không tới, tất lệnh tôn là một vị trí cơ tuyệt thế, đại trí đại dũng, tuy phụ tử tình thâm, vẫn không liều mạng vào chốn nguy hiểm, đơn độc đối phó với quần địch... Công tử thử đoán xem, liệu lệnh tôn có đến hay không ?

Hạ Hầu Cương nghĩ một hồi, thấy cả hai khả năng ngang nhau, khó mà xác định, bèn đứng dậy, rút kim châm khỏi cánh tay, nói:

—Đa tạ cô nương tương cứu, tại hạ không muốn đoán mò. Vậy xin cáo biệt.

Lãnh Như Băng liền đứng dậy:

—Hạ Hầu huynh, tiểu đệ sẽ đồng hành với huynh.

Hạ Hầu Cương lắc đầu:

—Lãnh huynh không nên mạo hiểm như vậy. Bạch cô nương nói rất đúng, nếu ở đây thì còn an tâm, rời khỏi kỳ trận ắt cầm chắc cái chết.

Bạch y nữ mỉm cười:

—Công tử can ngăn Lãnh công tử cũng vô ích. Trông bề ngoài chàng lạnh lùng, thực ra trong lòng rất cương đường, nhiệt tình với người. Trừ phi chàng không nói, chứ đã nói thì chắc chắn sẽ làm, có can ngăn cũng vô ích.

Hạ Hầu Cương hỏi:

—Cô nương biết chuyển đi này nguy hiểm dị thường, vì sao lại muốn chàng khinh thân mạo hiểm ?

Lãnh Như Băng nói:

—Đó là ý của tiểu đệ...

Bạch y nữ mỉm cười:

—Các vị có nghe chuyện lão tăng xẻo thịt mình cho hạc ăn hay chưa ?

Hạ Hầu Cương nói:

—Cô nương muốn chúng tại hạ theo gương lão tăng xẻo thân vì người khác. Nếu tại hạ chết, mà cứu được đồng đạo võ lâm, thì để một mình tại hạ chết là đủ. Nếu cái chết của tại hạ là vô bổ đối với đại cục, tại sao lại để hại đến sinh mệnh của Lãnh huynh ?

Bạch y nữ nói:

—Công tử thật giàu hảo tâm... Đáng tiếc, công tử chỉ biết một mà không biết hai.

Hạ Hầu Cương nói:

—Mong được nghe cao kiến.

Bạch y nữ nói:

—Một mình công tử khó địch nổi bọn thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng nếu hai công tử liên thủ thì lại khác hẳn, dù có thất thủ bị bắt, cũng làm kinh động đến Mai Hoa chủ nhân. Chỉ có cách làm cho hấn kinh động, hai vị mới có cơ sinh tồn.

Hạ Hầu Cương và Lãnh Như Băng chợt hiểu ra, nhưng chưa ngộ hết, đưa mắt nhìn nhau im lặng.

Bạch y nữ giơ tay sửa một lọn tóc xõa, cười:

—Nếu công tử có thể đả thương vài cao thủ thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân thì tốt quá.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Tại sao ?

Bạch y nữ cười:

—Thì mới có thể khiến cho hấn có ý muốn bắt hai vị chứ !

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

—Đại trượng phu khả sát bất khả nhục, nếu lại để cho chúng bắt giữ, thì thà liều chết quyết chiến.

Bạch y nữ bỗng cười khanh khách. Lãnh Như Bằng ngơ ngác:

—Cô nương cười cái gì ? Tại hạ nói có gì không đúng ?

Bạch y nữ nói:

—Kiến thức của thất phu làm sao đủ dững khí !

Lãnh Như Bằng biến sắc, nói:

—Cô nương nói năng tốt nhất chớ đả kích người ta !

Bạch y nữ chợt nghiêm trang, mở tròn đôi mắt to ngưng mục nhìn chàng hồi lâu, mới thông thả nói:

—Tiểu nữ không hề có ý nhục mạ công tử, đây là đang luận sự, hai vị quyết không thoát nổi sự vây công của bọn thuộc hạ Mai Hoa chủ nhân !

Chỉ thấy Hoàng Cúc hối hả chạy vào, nói:

—Bọn hắc y nhân kéo tới đông lắm, không dưới ba bốn chục người !

Bạch y nữ gật đầu, cười:

—Không cần hoảng hốt, việc này ta đã dự liệu.

Đột nhiên nàng lấy hai cây kim châm, nhìn Lãnh Như Bằng và Hạ Hầu Cương, nói:

—Thừa lúc trận thế của chúng chưa xong, tiểu nữ tiễn hai vị đi.

Lãnh Như Bằng vội nói:

—Cô nương đâu biết võ công ? Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân tên nào cũng võ công cao cường, chỉ e chúng tại hạ bảo hộ cô nương không chu đáo.

Bạch y nữ điềm nhiên cười:

—Nếu tiểu nữ không tiễn, hai vị quyết chẳng thể thoát qua được...

Đoạn quay qua Hứa Sĩ Công:

—Phiền Hứa lão phòng thủ ở đây.

Hứa Sĩ Công nói:

—Lão hủ theo hộ vệ các vị được chẳng ?

Bạch y nữ đáp:

—Không cần. Tiễn xong Hạ Hầu huynh thoát đi, tiểu nữ và Lãnh công tử sẽ lập tức trở vào đây.

Nàng nói xong, hai tay giơ lên, cắm ngay hai cây kim vào huyết đạo. Sắc mặt xanh tái của nàng lập tức ửng hồng dần, mắt long lanh rực sáng. Chỉ thấy nàng lật nhẹ một góc chăn, lấy chiếc hộp ngọc, nói:

—Chúng ta đi thôi !

Đoạn bước đi trước.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

—Đệ nghe gia mẫu bảo rằng thế gian có phương pháp châm cứu kỳ ảo có thể phát huy tiềm lực sống của con người, nhưng thuật này thất truyền đã từ lâu !

Lãnh Như Băng đáp:

—Sức nàng trói gà không chặt, nhưng dũng khí thì hào hùng kinh nhân !

Họ đã ra khỏi kỳ trận. Ngẩng lên, thấy bọn hắc y nhân đứng sánh vai nhau bên ngoài mấy trượng, tóc dài lỏa xỏa, mang mặt nạ màu đen, chỉ chừa đôi mắt, trông đáng sợ.

Lãnh Như Băng rút phăng đoản kiếm, sấn bước phía trước Bạch y nữ, thần sắc ngưng trọng, ngầm vận công lực chuẩn bị.

Hạ Hầu Cương cũng rút kiếm, bảo hộ Bạch y nữ phía sau.

Chỉ thấy mấy chục đạo mục quang của bọn hắc y nhân đứng ngoài kia đều chăm chăm hướng về phía ba người, còn thân hình vẫn bất động như mấy chục bức tượng đất trùm vải đen.

Bạch y nữ nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

—Bảo kẻ cầm đầu bọn chúng ra đáp thoại.

Lời nàng dịu dàng, nhưng có uy lực không thể cưỡng lại.

Lãnh Như Băng liền cao giọng:

—Vị nào chủ sự, thỉnh hãy ra tương kiến.

Chỉ nghe một giọng lạnh lùng vọng tới:

—Đã không giữ đúng tín ước, đến nơi này trước coi thường Mai Hoa Lệnh Dụ, còn muốn tự sát ư !

Lãnh Như Băng nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy dưới gốc cây bách cổ thụ cách xa mấy trượng có một hắc y nhân đứng quay lưng về phía ba người.

Hạ Hầu Cương tiến lên hai bước, nói:

—Cô nương hãy trở vào trong trận.

Đoạn mỉm cười nói với Lãnh Như Băng:

—Lãnh huynh, cục diện hôm nay chỉ e khó tránh khỏi ác chiến, chúng ta xông ra thôi !

Lãnh Như Băng đáp:

—Được !

Đoạn vùng kiếm liên thủ với Hạ Hầu Cương xông ra.

Bạch y nữ nói:

—Không nên xung đột lỗ mãng, mau quay trở lại !

Nhưng thân pháp của hai chàng quá nhanh, Bạch y nữ chưa kịp cất tiếng thì họ đã tới gần chỗ hắc y nhân kia.

Mấy chục hắc y nhân đang đứng bất động liền nhất tề giơ tay đẩy ra một chưởng. Một luồng ám kinh cường mãnh, chứa khí âm hàn tràn tới.

Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương đều lo chưởng phong cường mãnh đã thương Bạch y nữ, không hện mà cùng vận nội kinh vùng chưởng nghênh tiếp. Lực đạo của song phương vừa tương tiếp, hai chàng đồng thời cảm thấy kinh hãi, vội cùng thối lui.

Bạch y thiếu nữ lúc này chột lên tiếng:

—Nếu biết cách các vị có thể thoát ra được.

Hạ Hầu Cương hỏi:

—Cô nương có gì chỉ giáo ?

Bạch y nữ đáp:

—Mấy chục người nhất tề phát chưởng hợp lực tương thông với nhau như thế, hai vị dù nội công thâm hậu đến mấy cũng khó đối địch, có điều là phép «Truyền Lực Thần Công» chúng chưa luyện tới mức đẳng đường nhập thất, khó phát huy được hiệu lực kỳ diệu, nếu không hai vị đã bị đả thương vì đòn vừa rồi.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Lời này không sai.” Chàng vừa tiếp một đòn, cảm thấy lực đạo của đối phương không liên tục, tiền hậu bất đồng. Nếu chúng hợp lực thành một khối đồng nhất, thì chàng đã bị chấn thương.

Gã hắc y nhân đứng dưới gốc cây bách nói:

—Không sai. Đó chính là «Truyền Lực Thần Công», các người dù có võ công cao hơn nữa, hôm nay cũng khó bề đào thoát.

Bạch y nữ nói:

—«Truyền Lực Thần Công» tuy kỳ diệu, nhưng phá giải cũng dễ thôi.

Gã kia nói:

—Thì người thử phá coi !

Bạch y nữ nói nhỏ với Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương:

—Hai vị xông ra lần nữa. Lần này hãy vận khí đứng cho vững, ngưng động thủ chưởng, chưa phát vội, đợi khi kinh lực của chúng phát xuất, hãy dùng nội công của mình lựa theo thế đến của địch mà hòa vào nhau. Đáng tiếc hai vị chưa luyện qua thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương», chỉ e khó ứng thủ kịp thời. Nay tiểu nữ truyền khẩu quyết cho hai vị, hai vị hãy lắng nghe, rồi theo đó mà làm, dù chưa thành thuộc, nhưng nhờ nội kinh của hai vị, cũng không đến nỗi thụ thương.

Hai chàng chưa kịp tập trung chú ý, Bạch y nữ đã hạ giọng nói luôn khẩu quyết:

—Khí tụ đan điền, kinh ngưng hữu uyển, tả thủ tiếp lực, hữu uyển phát xuất...

Hai chàng đều là cao thủ nội gia, nghe nàng đọc khẩu quyết, lập tức chăm chú ghi nhớ.

Bạch y nữ nói tiếp:

—Hai vị thử áp dụng lần đầu, dĩ nhiên khó đắc tâm ứng thủ, nhưng hiệu lực cũng không nhỏ đâu.

Lúc này bọn hắc y nhân kia đã tới gần chỗ họ, chỉ còn cách vài thước, hợp thành thế bao vây, nhưng thấy Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương ngưng thần không nói, chẳng có vẻ cự địch, thì chúng lại chưa dám xuất thủ.

Bạch y nữ đang giải thích cho hai chàng nghe phương pháp vận dụng khẩu quyết, cách thức, phương vị xuất thủ. Hai chàng lắng nghe, dần dần nhập tâm.

Chỉ nghe gã hắc y nhân còn đứng dưới gốc cây bách cười lạnh một tiếng, nói vọng lại:

—Các ngươi đã sa vào trận đồ hợp vây, còn chưa thúc thủ chịu trói nữa hay sao ?

Lãnh Như Băng điềm nhiên đáp:

—Đại trượng phu sá gì sinh tử, các người cứ việc xuất thủ coi !

Hắc y nhân hừ một tiếng, đột ngột chạy giật lùi về phía ba người.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nói nhỏ:

—Hạ Hầu huynh, bọn này thủy chung không chịu quay mặt đối diện với đối phương.

Hạ Hầu Cương đáp:

—Trong giang hồ không ít kẻ lập dị, cố bày trò nguy kỳ để kiếm chút kỳ danh, chẳng nên lấy đó làm lạ.

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng nói:

—Người hãy thử trước một chiêu của ta coi !

Đoạn vỗ một chưởng về phía sau. Tuy hấn quay lưng về phía đối phương, nhưng định hướng vô cùng chuẩn xác, một luồng chưởng phong âm hàn ào tới thẳng chỗ Hạ Hầu Cương.

Bọn hắc y nhân bao vây xung quanh ba người, thấy gã kia xuất thủ, thì lập tức lui vài bước, hiển nhiên muốn để gã hắc y nhân đấu một mình trước với đối phương.

Hạ Hầu Cương sau khi tiếp một chưởng, đang định vùng kiếm phản kích thì Lãnh Như Băng nói:

—Hạ Hầu huynh, hiệp này nhường cho tiểu đệ.

Lời chưa dứt, người đã vọt tới, tả thủ chộp lấy mớ tóc xõa của hắc y nhân.

Hắc y nhân hữu thủ phát về phía sau, búng ngón tay vào yếu huyệt uyển mạch chàng.

Hạ Hầu Cương nói to:

—Huynh nên dùng binh khí đối phó với song thủ đã luyện độc của họ.

Lãnh Như Băng nói:

—Đa tạ chỉ điểm.

Đoản kiếm trong tay hữu lập tức sử chiêu «Không vãn trích tinh», hàn quang lấp lánh, nhắm tới huyệt «Mệnh môn» trên lưng đối phương.

Chỉ thấy tay tả của hắc y nhân xoay một vòng về phía sau chụp tới cổ tay hữu cầm kiếm của chàng. Hấn xuất thủ thần tốc, biến hóa kỳ ảo.

Lãnh Như Băng trầm cổ tay hữu né tránh trảo thế của hấn, đoản kiếm đâm xéo sang cổ tay tả của hấn theo chiêu «Vương mẫu quyền liên», tạo nên hai phiến kiếm hoa.

Hắc y nhân tuy quay lưng về phía chàng, nhưng cử động linh mẫn như có con mắt thứ ba, kiếm thế của Lãnh Như Băng vừa biến đổi, hắn đã thu hồi ngay tả thủ.

Lãnh Như Băng, nghĩ thầm: “Thân pháp của người này quá nhanh.” Đoàn kiếm công kích liên tiếp ba chiêu, kiếm quang loang loáng nhắm tới ba đại huyệt của hắc y nhân.

Thân pháp kỳ dị của hắc y nhân lắt lư, né tránh cả ba chiêu kiếm, tay tả phát chưởng, tay hữu phóng chỉ cùng đánh ra.

Đôi bên giao đấu sáu, bảy chiêu ác liệt, vẫn chưa bên nào chiếm được tiện nghi.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ y phục của hắc y nhân, thấy khác với gã chàng đã gặp ở Thần Võ Tiêu Cục.

Hạ Hầu Cương nói lớn:

—Lãnh huynh, tốc chiến tốc quyết, đừng kéo dài thời gian.

Lãnh Như Băng hét to một tiếng, kiếm pháp đột biến, hào quang kiếm khí ngút trời, thế như bài sơn đào hải mà công kích.

Đòn công kích này cực kỳ lợi hại, chỉ nghe Hạ Hầu Cương tán thưởng reo lên:

—Hảo kiếm pháp !

Lãnh Như Băng đột xuất kỳ chiêu, lớp lớp kiếm hoa nhắm tới mười tám đại huyệt sau lưng Hắc y nhân.

Hắc y nhân tựa hồ biết khó né tránh kiếm thế nguy hiểm, tay hữu bỗng phách không một chưởng về phía sau, nhưng chưởng phong bị chìm ngay vào màn kiếm hoa của Lãnh Như Băng. Chỉ thấy kiếm quang tắt lịm, máu phun thành vòi, hắc y nhân búng người bay đi bảy tám thước. Cùng lúc ấy, một vệt đen bay từ phía Lãnh Như Băng về phía sau.

Hạ Hầu Cương giơ tay hữu lên chụp lấy, nhìn một cái thì ra đó là một cánh tay bị chém đứt, đang định lên tiếng tán thưởng Lãnh Như Băng, bỗng thấy bạch y nữ vội bước tới đến ngay sau lưng Lãnh Như Băng, lấy một cây kim châm cắm vào phía sau vai của chàng.

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, ngoảnh đầu lại, nói:

—Đa tạ cô nương tương cứu.

Hạ Hầu Cương chạy lại, hỏi nhỏ:

—Lãnh huynh thụ thương ư ?

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Nhẹ thôi.

Nhìn kỹ, chỉ thấy trên ngực bên hữu của chàng có một vết máu, chắc là cánh tay bị chém lìa của hắc y nhân đã văng vào đó.

Lúc này hắc y nhân bị chém vào tay đã cầm đầu chạy mất hút. Bọn hắc y nhân còn lại đã vây thành trận thế bao quanh ba người. Kỳ quái là bọn này cứ vây như vậy, chứ không xuất thủ.

Bạch y nữ nói nhỏ:

—Thời cơ ngắn ngủi, mau xông ra đi !

Lãnh Như Băng vung kiếm xông ra trước.

Mấy hắc y nhân thấy vậy, liền nhất tề giơ chưởng kích tới.

Lãnh Như Băng ngậm đề tụ chân khí, tả thủ giơ lên, y theo khẩu quyết của Bạch y nữ, nghênh tiếp chưởng lực đang tràn tới.

Thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương» này là một tuyệt kỹ thần kỳ nội ngoại kiêm tu, Lãnh Như Băng vô cùng thông minh, phương pháp thuyết giảng của bạch y nữ lại mạch lạc, nên chỉ sau một lần truyền đạt Lãnh Như Băng đã nhớ như in trong óc; tả chưởng vừa tiếp luồng lực đạo cương mãnh ập tới, tức thời ngưng kinh hộ trụ yếu huyết, đồng thời vận khí nội dẫn, quả nhiên có một luồng ám kinh truyền vào tay, dẫn lên vai, lục phủ ngũ tạng đều cảm thấy chấn động mạnh như có một dòng nước cuộn cuộn chảy qua người, tuy chàng sớm có đề phòng, vận chân khí bảo hộ các yếu huyết và tâm mạch, song vẫn bị chấn động, tê dại, thì cả kinh, tay hữu vội đẩy ra cho ám kinh phát xuất, lập tức luồng kinh ào ào tuôn ra như bài sơn đảo hải, phóng về phía gã hắc y nhân ở phía hữu chàng.

Nhưng năm gã hắc y nhân đứng ở phía đó đã hợp thành tư thế truyền lực cho gã đứng trước phóng ra một chưởng.

Chưởng này hợp nội kinh của cả năm người làm một.

Lực đạo như một trận cuồng phong khiến cát bay đá lở, chém cỏ chặt cành.

Hạ Hầu Cương hét một tiếng dài, vung đoản kiếm xông thẳng về phía nam.

Bạch y nữ bỗng bước tới hai bước, theo sát sau lưng Lãnh Như Băng, nói nhỏ:

—Mau xông lên trước !

Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn, Hạ Hưu Cương đã xông vào trận thế, đoản kiếm loang loáng hàn quang, đang cận chiến giao đấu với mấy gã hắc y nhân.

Nguyên thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương» của Lãnh Như Băng sau khi tiếp thu lực đạo đã phát kích ra một hướng khác khiến trận thế của đối phương rối loạn, Hạ Hưu Cương liền thừa dịp xông vào trận, đoản kiếm tả xung hữu đột, không cho địch nhân phục hồi trận thế. Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương cũng muốn nhập trận ư ?

Bạch y nữ đáp:

—Tiểu nữ nấp sau lưng công tử thôi.

Lãnh Như Băng nói:

—Địch nhân quá đông, chỉ e trong lúc giao đấu tại hạ không bảo hộ cô nương chu đáo.

Bạch y nữ nói:

—Thời cơ ngắn ngủi, thừa dịp cao thủ của chúng chưa đến kịp, mau xông vào trận đi !

Lãnh Như Băng nói:

—Cô nương cẩn thận.

Đoạn đâm nhanh một kiếm về phía hắc y nhân ở gần nhất.

Gã này võ công chẳng tầm thường, né người tránh kiếm, tiện thế giờ tay định chop lấy cổ tay hữu của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng thâm biết lợi thế lúc này là ở chỗ tốc chiến tốc quyết, tranh thủ thời gian, liền đồng thời với lúc tay hữu đâm kiếm tay tả nương theo kiếm thế lập tức búng ngón tay vào sườn đối phương.

Tả thủ của hắc y nhân vừa trảo tới, mới phát giác thế nguy vong, thì ngón tay của Lãnh Như Băng đã tiếp cận «Thiên trì» huyết ở mạng sườn hắc y nhân.

Người này võ công quả lợi hại, trong khoảnh khắc chưa kịp chớp mắt ấy đột nhiên đề tụ chân khí, người hơi chúi về đằng trước, thân lách sang bên chừng nửa thước, tránh được một chỉ cực hiểm của đối phương.

Lãnh Như Băng thâm kinh ngạc: “Không ngờ võ công hắc y nhân cao cường như vậy !”

Năm ngón tay chàng dễ dàng chuyển chỉ thành trảo, chộp lấy mớ tóc dài của hắc y nhân.

Chỉ nghe hắc rú lên một tiếng, đảo người vọt về phía đồng bọn.

Lãnh Như Bằng nhìn mớ tóc trong tay cũng bất giác ngẩn người. Thì ra đó chỉ là tóc giả, hắc y nhân bị giật mớ tóc, để lộ khoảng đầu trọc lốc; hắc là một hòa thượng.

Lúc này thanh âm dịu dàng của Bạch y nữ ngay bên tai chàng:

—Thừa lúc chúng đang hoảng hốt, xông tới đi !

Lãnh Như Bằng ngẩng nhìn lên, quả thấy trận thế của bọn hắc y nhân rối loạn, đây là thời cơ phá địch, liền hét một tiếng vung kiếm đâm tới.

Nguyên gã hắc y nhân bị Lãnh Như Bằng chụp mớ tóc giả liền kinh hãi bỏ chạy, khiến trận thế rối loạn.

Lãnh Như Bằng, Hạ Hầu Cương sánh vai nhau xông lên, kiếm đâm chưởng phách một hồi, trận thế của đối phương càng toán loạn, mạnh tên nào tên ấy đối phó, không còn phối hợp với nhau nữa.

Bạch y nữ lớn tiếng nói:

—Hai vị cứ chụp lấy tóc chúng, bọn này toàn mang tóc giả.

Nghe vậy, mấy hắc y nhân đang giao đấu càng bối rối hơn. Bởi vì tóc chúng quá dài, bị gió thổi bay vương vãi, dù võ công cao cường cũng khó bề linh hoạt đối với phó.

Hạ Hầu Cương hét lớn một tiếng, đoạn kiếm sử dụng «Lăng quyền lưu sa», bức hai hắc y nhân thối lui, tay tả của chàng chộp lấy một lọn tóc dài bị gió thổi lả tả.

Gã bị chộp tóc tựa hồ gấp gáp, tay hữu chém vào cổ tay tả của Hạ Hầu Cương, tay tả dùng toàn lực phóng ra một quyền, nhắm vào sườn chàng, thân hình cũng theo thế của quyền này mà sấn tới, xem chừng định liều chết một phen.

Lãnh Như Bằng đâm xéo tới hắc một kiếm, hắc rú lên thảm thương, máu phun thành vòi. Hạ Hầu Cương giật mạnh mái tóc, quả nhiên tóc rớt ra, để lộ mảng đầu trọc của hắc.

Lãnh Như Bằng hét to:

—Bọn này đều là hòa thượng, Bạch Mai Hoa chủ nhân nhất định chỉ là một thứ giả danh giả mạo !

Trong tiếng thét, kiếm thế liên phát, chớp mắt đã tạo nên màn kiếm quang, công thẳng tới.

Hạ Hầu Cương hét lớn hưởng ứng vùng kiếm công kích mãnh liệt.

Trận thế của đám hắc y nhân rối loạn, lại bị hai chàng hò hét vạch trần sự giả trá thì càng thêm hốt hoảng, lát sau đó đoản kiếm đã dả thương năm tên.

Hai chàng đã mở được một huyết lộ mà thoát khỏi vòng vây.

Lãnh Như Băng nhớ đến Bạch y nữ, bất giác ngoảnh đầu lại nhìn, chút nữa thì chạm vào trán nàng, chỉ thấy nàng tươi cười, hỏi:

—Công tử lo cho tiểu nữ phải không ?

Lãnh Như Băng bị nàng nói trúng tâm sự, chưa biết hồi đáp ra sao, bèn lại lao về phía trước.

Ba người ra khỏi Liệt Phụ Chung, Bạch y nữ dừng bước trước, nói:

—Hạ Hầu công tử, thứ cho tiểu nữ và Lãnh công tử không thể tiến xa.

Hạ Hầu Cương cung tay, đáp:

—Đa tạ hai vị, giờ ngọc ngày mai tại tái kiến.

Đoạn quay mình phóng vút đi.

Lãnh Như Băng thấy chàng đã mất hút, mới ngoảnh lại nhìn Bạch y nữ nói:

—Cô nương, chúng ta trở vào chứ ?

Bạch y nữ đáp:

—Dĩ nhiên, công tử có sợ không ?

Lãnh Như Băng thấy nàng hỏi khích, bỗng nổi hào khí nói:

—Tại hạ chỉ lo sự an nguy của cô nương.

Bạch y nữ nói:

—Thế thì khỏi cần.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Nàng giữa đám quyền chưởng giao đấu ác liệt mà vẫn điềm nhiên bước đi, nếu hoàn toàn không biết võ công, thật chẳng ai tin !” Nghĩ vậy nhưng không tiện hỏi, chàng bèn cất bước đi trước.

Bạch y nữ theo sát sau lưng chàng, cười nói:

—Tiểu nữ giao phó thân thể và sinh mệnh hoàn toàn cho công tử đó, nếu công tử không đánh thắng họ, thì cả hai ta sẽ chết.

Lãnh Như Băng cảm thấy tinh thần khẩn trương hẳn lên. Chàng vừa động thủ với đám hắc y nhân kia, tuy phá vỡ trận thế của chúng, nhưng bọn chúng thấy đều có võ công thâm hậu, lại liên thủ trong thế trận biến hóa. Sở dĩ vừa rồi chàng thoát ra được một là nhờ Hạ Hầu Cương tương trợ, hai là đám hắc y nhân bị rối loạn thủ cước; lần này chàng đơn thương độc mã, rất khó dự liệu thắng bại, nghe lời ủy thác sinh mệnh của Bạch y nữ, thì trong lòng không khỏi lo lắng, ngoảnh lại hỏi:

—Cô nương, sinh tử quyết chiến một mình đối phó với cường địch, tại hạ đều không sợ, chỉ e một mình tại hạ không đủ sức bảo hộ cô nương mà thôi.

Bạch y nữ mỉm cười:

—Đừng lo, tiểu nữ sẽ giúp công tử thắng cường địch.

Lãnh Như Băng sững sờ:

—Cô nương đâu có biết võ công ? Hay là có tuyệt kỹ mà giấu, không để lộ ra ?

Bạch y nữ cười:

—Tiểu nữ tuy không có võ công, nhưng lại nhớ yếu quyết của loại võ công tối kỳ ảo trong thiên hạ, trong đó có hai loại cước pháp khả dĩ né tránh dị công tập kích của cường địch, chỉ cần tiểu nữ giữ vững được tinh thần, công tử ngăn cản được địch nhân ở phía trước, thì chúng sẽ không thể đả thương được chúng ta.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Thể lực của cô nương như vậy, làm sao có thể giữ nổi ?

Bạch y nữ giơ chiếc hộp ngọc ra, cười nói:

—Trong này có mười hai cây kim châm khả dĩ giúp tiểu nữ giữ vững tinh thần.

Lãnh Như Băng nghĩ: “Một thiếu nữ xinh tươi như hoa mà cầm kim đầy mình thì trông không giống ai.” Chàng thấy sắc mặt nàng ửng hồng, đôi mắt long lanh, khóe miệng nửa khóc nửa cười, tựa hồ rất lo sợ, thì bất giác hào khí trỗi dậy, liền nói:

—Nào, ta đi !

Đoạn giơ kiếm hộ thân, cất bước đi trước.

Nhưng lúc này không thấy bóng đám hắc y nhân, tựa hồ chúng đã bỏ chạy cả, khu vực nhà mồ âm u cô tịch, ngoài tiếng gió không còn thanh âm gì khác.

Lãnh Như Băng cau mày, ngoảnh lại nói:

—Bạch cô nương, bọn chúng bỏ đi hết rồi sao ?

Bạch y nữ trầm ngâm, đáp:

—Công tử tưởng rằng sẽ thấy Mai Hoa chủ nhân hay sao ?

Lãnh Như Bằng hỏi:

—Thế nào ? Mai Hoa chủ nhân đã tới đây ư ?

Bạch y nữ đáp:

—Nếu Mai Hoa chủ nhân chưa đích thân đến...

Lời chưa dứt, bỗng nghe một tiếng cười lạnh lẽo vọng tới, rồi tiếng nói:

—Địa vị của Mai Hoa chủ nhân thế nào mà phải đối địch với các người ?

Chàng thấy từ sau một gốc cổ thụ thông thả bước ra một người toàn thân y phục màu hồng suốt từ đầu xuống chân, chỉ trừ đôi mắt lộ ra mà thôi, trông thật đáng sợ. Người kia ung dung tiến thẳng về phía hai người.

Lãnh Như Bằng có cảm giác tứ chi tê dại, chàng tuy có hào khí, nhưng chưa kinh nghiệm lịch lãm giang hồ, thấy hồng y nhân cứ tiến thẳng tới như vậy thì chưa biết nên làm thế nào.

Chỉ nghe thanh âm dịu dàng của Bạch y nữ bên tai chàng:

—Đừng sợ hấn !

Lãnh Như Bằng như được tiếp thêm can đảm, quát lớn:

—Đứng lại ! Nếu còn tiến tới, đừng trách tại hạ vô lễ.

Lúc này Hồng y nhân đã đến cách chàng khoảng ba thước, bèn dừng lại, hỏi:

—Quý danh của huynh đài ?

Lãnh Như Bằng đáp:

—Tại hạ Lãnh Như Bằng.

Hồng y nhân hỏi:

—«Ngũ hành kỳ trận» trong kia phải chăng là kiệt tác của huynh đài ?

Người này suy y phục nguy kỳ, nhưng ngôn từ rất nho nhã khách khí.

Lãnh Như Bằng đáp:

—Tại hạ không có tài như vậy.

Hồng y nhân quắc mắt hỏi:

—Vây cửa cao nhân nào vậy ?

Lãnh Như Băng do dự, không biết có nên nói là của Bạch y nữ hay không, thì nàng đã từ phía sau bước ra, đáp:

—Một trận đồ tầm thường, có gì đáng kể !

Hồng y nhân ngưng mục ngó nàng trân trân, đoạn hỏi:

—Là kiệt tác của cô nương ư ?

Bạch y nữ đáp:

—Thì đã sao ?

Hồng y nhân đột nhiên đổi sang giọng cực kỳ lạnh lùng:

—Cô nương có thể bày kế «Chính phản kỳ trận», đủ thấy trí huệ cực cao.

Bạch y nữ nhướn mày, hiển nhiên trong lòng có vẻ xúc động.

Chỉ nghe hồng y nhân tiếp:

—Cô nương bày bố «Chính phản kỳ trận» ở ngay địa thế mà Bạch Mai Hoa chủ nhân ghênh tiếp anh hùng thiên hạ, là có dụng ý gì ?

Bạch y nữ đáp:

—Các hạ đã biết thế, sao không giải phá nó đi, cần gì phải phí lời !

Hồng y nhân nói:

—Một tòa «Chính phản kỳ trận» muốn phá đi cũng không khó, nhưng trong võ lâm có nhân tài như vậy, tại hạ thật muốn học hỏi chút kiến thức !

Lãnh Như Băng đột nhiên quát lên:

—Cuối cùng các hạ là ai ? Nếu là Mai Hoa chủ nhân, tại sao còn chưa dám thừa nhận ?

Hồng y nhân cười khẩy đáp:

—Nếu các vị muốn gặp Mai Hoa chủ nhân thì ngại thơ quá đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Các hạ nói sao ?

---- oOo ----